

СОВЕТИ ЗА ПОДОБАР

ХРИСТИЈАНСКИ
ЖИВОТ



ГРАДИВО ЗА САБОТНА ШКОЛА
ВТОРО ТРИМЕСЕЧЈЕ 2022

Саботиа, 2 април 2022

САМОКОНТРОЛА НА МИСЛИТЕ

„Затоа, љубезни, впрегнувајќи ги бедрата на својот ум бидете трезни и надевајте се на благодатта која ќе ви се даде кога ќе дојде Исус Христос“ (1. Петрово 1,13).

Нема многумина такви кои се свесни за својата должност да управуваат со мислите и фантазијата. Нескротениот ум многу тешко може да се насочи кон корисни теми. Меѓутоа, ако мислите не се правилно насочени, религијата не може да напредува во душата. Умот мора да биде окупиран со свети и вечни теми, во спротивно, ќе се занимава со безвредни и површни мисли. И моралните и интелектуалните сили мораат да се дисциплинираат, а тие навистина ќе зајакнат со вежбање.

За да можеме правилно да го разбереме ова прашање, мораме да имаме на ум дека нашето срце според својата природа е изопачено, дека сами по себе не сме во состојба да одиме по вистинскиот пат. Ние можеме да стекнеме победа единствено со помош на Божјата благодат.

Секое зло мора да биде отстрането со помош на Христовата благодат, но не на некој млитав, неодлучен начин, туку со цврста намера, со одлука Христос да ни биде Пример. Почнете да го сакаете она што го сакал Исус, не ја насочувајте својата љубов кон она што не ги зајакнува добрите побуди. Вложувајќи решителни напори, трудете се секој ден да учите, да го усовршувате својот карактер. Вие морате да имате цврста намера да станете она што Бог сака да станете.

Умот, исто како и срцето, мора да биде посветен на Божјата служба. Бог има право на сè што е во нас. Христовиот следбеник не смее да се впушта во никакво задоволство или да се вклучи во кој било потфат, колку и да изгледа наивен, доколку просветлената совест му зборува дека со тоа ќе ја намали својата ревност или ќе ја ослаби својата духовност. Секој христијанин треба да се труди да ја задржи плимата на злото, да ги спаси нашите млади од влијанијата кои би можеле да ги однесат во пропаст. Бог нека ни помогне да го расчистуваме својот пат наспроти матицата на злото.

Саботиа, 9 април 2022

НИЕ СМЕ ДОЛЖНИЦИ

„И прости ни ги нашите долгови како што и ние им простуваме на своите должници“ (Матеј 6,12).

Овде е побаран голем благослов, но под услов. Ние сами сме го поставиле тој услов. Ние сами бараме Божјата милост кон нас да биде соодветна на милоста која сме подготвени да им ја укажеме на своите ближни. Христос изјавува дека тоа ќе биде прифатено како правило според кое Господ ќе постапува кон нас: „Зашто ако им ги простувате на луѓето нивните гревови, ќе ви прости и вам вашиот небесен Татко. Но ако не им ги простувате на луѓето нивните гревови, ниту вашиот Татко нема да ви ги прости вашите гревови“ (Матеј 6,14.15). Прекрасни услови! Само, колку малку ги разбираме или почитуваме!

Еден од највообичаените гревови претставува негувањето на нескротлив дух. Колкумина меѓу нас негуваат непријателство или одмазда и потоа доаѓаат и Му се поклонуваат на Господа, барајќи да им биде простено онака како што тие им простуваат на другите! Сигурна сум дека воопшто не го сфаќаат вистинското значење на својата молитва, инаку не би се осмелиле да ја искажат со своите усни. Ние секој ден и секој момент зависиме од Божјата милост на простување; па како тогаш можеме да негуваме огорченост или злоба кон оние кои се грешници како нас?

Фактот дека толку многу му должиме на Христа ни наметнува најсвета обврска кон оние поради чие спасение Тој умрел. Пред нив ние треба да покажеме исто такво сочувство и иста таква несебична љубов какво што Тој ги пројавувал кон нив.

Човекот кој не е подготвен да прости, го затвора токму оној канал преку кој може да добие милост од Бога. Никако не смееме да мислиме дека сме во право што не им простуваме на оние кои нè повредиле сè додека не ја признаат својата грешка.

Нема никаков сомнеж дека нивна должност е да го понизат своето срце со покајание и признание; меѓутоа, ние мораме да негуваме дух на сочувство кон оние кои ни згрешиле, без оглед дали ја признале својата грешка или не. Колку болно и да нè повредиле, ние не смееме да тагуваме поради тоа, самите себе да се сожалуваме што сме повредени. Не, како што се надеваме Бог да ни ги про-

сти гревовите, и ние мораме да им простуваме на сите кои непристојно се однесувале кон нас...

Кога излегуваме пред Бога, ова е условот со кој се соочуваме на самиот праг! Примајќи милост од Него, ние мораме да се совладаме себеси и да ја споделуваме Неговата благодат со другите!

Сабота, 16 април 2022

ВО ХРИСТОВАТА ШКОЛА

„Ќе те вразумам и ќе ти го покажам патот по кој треба да одиш; ќе те советувам, Моето око е на тебе!“ (Псалм 32,8)

Оној кој трудољубиво се труди да стекне мудрост во земските школи, треба да има на ум дека уште една школа има право на него како на ученик. Христос бил најголемиот учител кој светот имал можност да го види некогаш. Тој на луѓето им дал знаење непосредно од небото...

Во Христовата школа учениците никогаш не дипломираат. Меѓу нив има млади и стари. Оние кои ги слушаат поуците на божествениот Учител, постојано напредуваат во мудроста и благородноста на душата и на тој начин се подготвуваат да влезат во она училиште во кое нивниот напредок ќе продолжи во текот на цела вечност.

Бескрајната Мудрост изнесува пред нас големи животни поуки – поуки за должноста и среќата. Тие поуки се тешки за учење, но без нив не можеме вистински да напредуваме... Токму во овој свет, среде големите неволји и искушенија, ние треба да се оспособиме за друштвото на непорочните и светите. Оние кои ќе дозволат проучувањето на помалку важни теми толку да ги окупира, што забораваат да учат во Христовата школа, се соочуваат со бескрајна загуба...

Христовата религија шири обновувачко влијание кое го преобразува целото битие, го издигнува човекот над сите понижувачки, ниски пороци, ги поврзува неговите мисли и желби со Бога и небото... Секоја способност, секоја особина, со која Спасителот ги надарил човечките синови, треба да се употреби на Божја слава и токму во таа слава ќе ја пронајде својата најчиста, најсвета и најсреќна примена. И додека верското начело се издигнува над него,

додека се наоѓа на прво место, секој чекор напред во стекнување на знаење или во усовршување на интелектот, ќе биде и чекор напред кон спојувањето на човечкото со божественото, ограниченото со неограниченото...

Оној кој го следи божественото водство го пронашол единствениот извор на спасоносната благодат и вистинска среќа, стекнал моќ да донесува среќа на сите околу себе... Љубовта кон Бога го прочистува и облагородува секој вкус и копнеж, ја зајакнува секоја склоност, го осветлува секое достоино уживање. Таа го оспособува човекот да го цени сето она што е добро и убаво и да ужива во тоа.

Сабота, 23 април 2022

ДЕН ЗА ИСПИТ

**„Искушај ме Господе, претопи сè што е во мене и моето срце!“
(Псалм 26,2).**

Во Своето провидение, Господ го доведува човекот во положба во која ќе може да ги испита неговите морални сили и да ги открие неговите побуди, така што човекот може да го усоврши она што е добро во него, а да го отфрли она што е зло. Бог сака Неговите слуги да се запознаат со моралната машинерија на своето срце. За да го постигне тоа, често дозволува да ги дофати огнот на неволји и да ги прочисти...

Вистинската доблест е подготвена да биде испушана; ако се спротивставуваме Господ да нè испита, нашата состојба е навистина сериозна. Бог ја облагородува и ја чисти душата; во жешката печка трескотот засекогаш се одвојува од чистото сребро и злато на христијанскиот карактер. Исус будно ја следи таа проба. Тој знае што е потребно за да се прочисти благородниот метал, така што ќе може да блеска со Неговата божествена љубов.

Јас ве повикувам самите себе да се испушате дали сте во верата. За да ја одржиме топлината и чистотата на христијанската љубов, мораме постојано да добиваме нова резерва на Христовата благодат...

Во ова време на судир и неволји, нам ни е неопходна сета поддршка и утеха која можеме да ја извлечеме од праведните начела,

од цврстите верски убедувања, од трајната сигурност во Христовата љубов и од богатото искуство во духовните прашања. Ние ќе достигнеме полна висина на раст на мажи и жени во Исуса Христа само ако постојано растеме во благодатта.

Христијанскиот карактер треба да се развива сред неволјите, а не ослободен од неволјите. Изложувањето на понижувања го наведува Христовиот следбеник да биде уште побуден и посериозно да се моли на својот силен Помошник. Големата неволја што сме ја издржале благодарение на Божјата благодат, развива во нас трпение, будност, цврстина и длабока и трајна доверба во Бога. Токму победата на христијанската вера го оспособува Христовиот следбеник да трпи и да биде силен; да се потчини и така да победи; да биде убиван преку цел ден, а сепак да остане жив; да го носи крстот и така да го стекне венецот на славата.

Сабота, 30 април 2022

ШТО ДА КАЖЕМЕ ЗА ДОБРИТЕ ДЕЛА?

„Имено, Негово дело сме, создадени во Исуса Христа, за добри дела, кои Бог ги подготви однапред за да живееме во нив“ (Ефесјаните 2,10).

Ние можеме да бидеме сигурни дека сме прифатени пред Бога единствено преку Неговиот Син и дека нашите добри дела се резултат на дејствувањето на Неговата љубов која ни ги проштава гревовите. Добрите дела не се наша заслуга; на темел на добрите дела ние не добиваме право себеси да си припишеме удел во спасението на нашата душа. Спасението е Божји бесплатен дар за верникот, кој му се дава единствено поради Христа. Измачената душа може да го најде својот мир со вера во Христа и нејзиниот мир ќе биде во согласност со нејзината вера и доверба. Таа не може да се повикува на своите добри дела во својата молба за спасение.

Но, зар добрите дела немаат никаква вистинска вредност? Дали грешникот кој намерно секој ден паѓа во грев ужива иста Божја наклоност како и оној кој со вера во Христа се труди чесно да живее? Библијата одговара: „Имено, Негово дело сме, создадени во Исуса Христа, за добри дела, кои Бог ги подготви однапред за да живееме во нив.“ По Својот божествен ред, во Својата наклоност

кон нас, која не сме ја заслужиле, Господ одредил добрите дела да бидат наградени. Ние сме прифатени благодарение на Христовите заслуги, а делата на милост, делата на љубов кои ги извршуваме претставуваат плодови на верата и тие ни донесуваат благослов; бидејќи луѓето ќе бидат наградени според своите дела. Токму Христовата заслуга ги прави прифатливи нашите добри дела, дела за кои примаме награда од Бога. Нашите дела сами по себе и сами од себе не ни се припишуваат како заслуга. Кога ќе направиме сè што сме можеле да направиме, и понатаму себеси ќе се сметаме за „бевредни слуги.“ Ние не заслужуваме никаква благодарност од Бога. Ние само сме го направиле она што било наша должност да го направиме, а добрите дела секако не можеме да ги направиме со силата на нашата грешна природа.

Господ нè повикал да Му се приближиме Нему, а Тој ќе ни се приближи нам; приближувајќи Му се Нему, ние ја примаме благодатта за да правиме добри дела за кои ќе примиме награда од Неговите раце.⁴

Делата на љубов произлегуваат од делата на верата... Иако е вистина дека нашите забрзани активности сами по себе нема да ни осигураат спасение, исто така е вистина дека верата, која нè соединува со Христа, ќе нè поттикне на активност.

Саботиа, 7 мај 2022

СТРАЖАРЕТЕ!

**„Стражарете и молете се на Бога за да не паднете во напаст!“
(Марко 14,38).**

Многумина и денес спијат, како што спиеле учениците. Тие не стражарат, ниту се молат да не паднат во напаст.

Секоја душа треба да биде будна. Непријателот е на нашиот праг. Бидете внимателни, стражарете трудољубиво за да не паднете во некоја внимателно прикриена и мајсторски смислена стапица. Рамнодушните и небрежните нека внимаваат Господовиот ден да не ги затекне како крадец во ноќта...

Оној кој победува мора да стражари, бидејќи сатаната со своите световни стапици, заблуди и суеверие, се обидува да ги придобие

Христовите следбеници да преминат на негова страна. Не е доволно само да ги одбегнуваме очевидните опасности или погибелните потези. Ние мораме да се држиме на Христова страна, да одиме по патот на самооткажување и жртва. Ние се наоѓаме на територијата на непријателот. Оној кој бил исфрлен од небото, се симнал со голема сила. Со секое можно средство, тој се труди да ги зароби душите. Доколку не бидеме постојано внимателни, ќе паднеме како лесен плен на неговите многубројни измами.

Опомени, совети, ветувања, сето тоа ни е упатено нам, кои го очекуваме последното време. „Така, да не спиеме како останатите, туку да внимаваме и да бидеме трезни.“ (1. Солуњаните 5,6)... Стражарете за да не ви се доближи непријателот, стражарете и внимавајте повторно да не ви се наметнат, принудете ги на повлекување и стражарете! Стражарете над мислите, стражарете над плановите за да не станат себични. Стражарете над душите кои Христос ги откупил со Својата крв. Барајте можност да правите добро!

Ако Му се приближите на Исуса и се трудите да ја украсите својата вера со добро среден живот и побожни разговори, вашите стапки ќе бидат сочувани да не скршнат на забранети патеки. Кога би стражареле со молитва, кога би правеле сè така како да се наоѓате во непосредна Божја близина, би биле сочувани од попуштање на искушението и би можеле да се надевате дека ќе останете чисти, „без мана“ до крај. Кога би се држеле од почеток на својата вера сè до крај, вашите патишта би се утврдиле во Господа; а она што го започнала благодатта, славата би го овенчала во царството на нашиот Бог.

Сабота, 14 мај 2022

СОЧУВАНИ ОД ГРЕВОТ

„Тој може да ве сочува да бидете без грев и без мана и да ве постави пред Својата слава во радост“ (Јуда 24).

Во овие последни денови, кога беззаконието ќе се намножи и кога ќе се олади љубовта на многумина, Бог сака да има народ кој ќе Го прослави Неговото име и кој ќе стане да го осуди беззаконието. Тоа ќе биде „посебен народ“, народ што ќе остане верен на Божјиот закон во време кога светот ќе се обидува да ги укине Не-

говите прописи; и кога Божјата сила на обратување ќе дејствува преку Неговите слуги, армиите на темнината ќе се сместат во борбените редови и решително ќе се спротивстават... Ќе доаѓа до постојани судири од моментот кога ќе одлучиме да Му служиме на Бога сè додека не бидеме избавени од овој сегашен свет. Нема ослободување од оваа војна...

Нашето дело е значајно и како верни Христови борци ние мораме да го однесеме Неговото со крв попрскано знаме во тврдината на непријателот... Доколку се согласиме да го положиме оружјето, да го спуштиме со крв попрсканото знаме, да станеме заробеници на сатаната, би можеле да бидеме ослободени од судирите и страдањата. Меѓутоа, тој мир би го постигнале единствено со откажување од Христа и од небото. Ние не можеме да прифатиме мир под тие услови. И затоа, нека има војна, војна сè до крајот на светската историја, отколку да имаме мир по цена на отпад и грев.

Делото на отпад започнува со некој скриен бунт против барањата на Божјиот закон. Несвети желби и незаконски копнежи почнуваат да се негуваат и да се поддржуваат, па неверството и темнината ја одвојуваат душата од Бога. Доколку не ги совладаме тие зла, тие ќе нè совладаат нас...

Попустливоста кон духовната горделивост, несветите желби, зли мисли, кон сè што нè одвојува од блиското и свето дружење со Исуса, ја доведува во опасност нашата душа... Мораме да се бориме во „добрата борба на верата“, доколку сакаме да стекнеме „вечен живот на кој сме повикани“ (1. Тимотеј 6,12) Божјата сила со вера нè сочувала за спасение“ (1. Петрово 1,5). Доколку и самата помисла на отпад ви е мачна и одвратна... тогаш „мразете го злото и држете се за доброто“ (Римјаните 12,9) и верувајте во Оној Кој „може да ве сочува без грев и без мана.“

Сабота, 21 мај 2022

УТВРДЕНИ

„Нашiot Господ Исус Христос, Кој ни даде вечна утеха и добра надеж во благодатта, да ги утешите вашите срца во секој збор и добро дело“ (2. Солуњаните 2,16.17).

Спасителот го претворал секое дело на лекување во можност да ги всади божествените начела во умот и во срцето на луѓето. Тоа била целта на Неговата работа. Тој ги делел земните благослови за да ги придобие срцата на луѓето да го примат евангелието на Неговата благодат.

Во текот на три години, учениците го имале пред себе прекрасниот Исусов пример. Од ден на ден, тие оделе и разговарале со Него, ги слушале Неговите зборови на охрабрување на уморните и обременетите, го гледале манифестирањето на Неговата моќ во полза на болните и напатените. Кога дошло време да ги напушти, Тој им дал благодат и сила да го продолжат делото во Негово име. Требало околу себе да ја шират светлината на Неговото евангелие со љубов и исцелување...

Делото што го извршиле учениците, мораме и ние да го извршуваме. Секој христијанин треба да биде мисионер. Исполнети со сочувство, треба да им служиме на оние на кои им е неопходна нашата помош... Спасителот се идентификувал со секој припадник на човечкиот род... Неговите следбеници не смеат да сметаат дека се одвоени од светот околу себе, светот кој пропаѓа. Тие се дел од големата мрежа на човештвото и небото смета дека се исто толку браќа на грешниците, колку и браќа на светите... Со сето она што ни е дадено како предност пред другите – без разлика дали тоа е образованието, благородноста на карактерот, христијанското воспитување, верското искуство – ние сме должници на оние кои добиле помалку; и колку што е во наша моќ, мораме да им служиме...

Секој кој ќе стане Божје дете треба себеси да се смета алка во синцирот кој е спуштен поради избавување на светот, да стане едно со Христа во Неговиот план на милост, да оди заедно со Него и да ги бара и спаси изгубените.

На светот му е потребен практичен приказ на она што Божјата благодат може да го направи за човекот, враќајќи му ја изгубената чест, враќајќи му ја власта над самиот себеси. Навистина, на светот ништо не му е попотребно од запознавање со спасоносната сила на евангелието, пројавена во животот на оние кои живеат како што живеел Христос.

РАДОСТ ВО ДЕЛЕЊЕТО

„Зашто кој е наша надеж или венец на славата? Та не сте ли вие пред нашиот Господ Исус при Неговото доаѓање? Да, вие сте наша слава и наша радост“ (1. Солуѓаните 2,19.20).

Бог можел да ја постигне Својата цел на спасување на грешникот без наша помош; но, за да развиеме карактер сличен на Христовиот, ние мораме да учествуваме во Неговото дело. За да влеземе во Неговата радост, мораме да учествуваме во Неговите напори да ги откупи.

Во секоја душа Исус гледал личност на која мора да ѝ упати повик да влезе во Неговото царство. Тој допирал до срцата на луѓето, движејќи се меѓу нив како Оној кој им посакува добро. Тој ги барал на градските улици, во нивните домови, во чамците, во храмовите, на бреговите на езерата, на свадбената свеченост. Се сретнувал со нив додека се занимавале со својата секојдневна работа и покажувал интерес за нивните дејности. Силното сочувство кон луѓето му помагало во придобивањето на срцата...

Со личен допир и дружење, Исус ги обучувал Своите ученици. Понекогаш ги учел седејќи меѓу нив на планинските падини; понекогаш покрај езерото или одејќи со нив по патот, откривајќи им ги тајните на Божјето царство. Не им држел предавања како што прават луѓето денес. Секогаш кога срцата биле подготвени да ја прифатат божествената порака, им ги објаснувал вистините за патот на спасението. Не им заповедал на учениците да го прават ова или она, туку им велел: „Ајде по Мене!“ На Своите патувања низ селата и градовите, ги водел со Себе за да видат како Тој го поучува народот...

Христовиот пример на поврзување со интересите на човечкиот род треба да го следат сите кои ја проповедаат Неговата Реч, сите кои го прифатиле евангелието на Неговата благодат... Не може само од катедра да бидат трогнати човечките срца со божествената вистина. Постои и друго подрачје на работа, можеби поскромно, но исто така значајно. Тоа се наоѓа во домовите на скромните, но и во палатите на познатите; зад гостољубивата трпеза, но и на собирарите за дружење... Каде и да појдеме, мораме да го носиме Исуса со себе и да им откриваме на ближните колку ни е драгоцен нашиот Спасител.

НЕКА МУ Е СЛАВА НА БОГА

„А ова богатство го имаме во земни садови, та изврсноста на силата да биде од Бога, а не од нас“ (2. Коринќаните 4,7).

Сите свои добри особини луѓето ги добиле од Бога; сите свои добри дела ги направиле со Божјата благодат во Исуса Христа. Бидејќи сè што имаат луѓето му должат на Бога, славата за сè што прават и што се, му припаѓа само Нему; тие се само орудија во Неговата рака.

И уште нешто – а на тоа нè учат сите поуки од библиската историја – многу е опасно да се фали и издигнува некој човек, бидејќи штом ќе ја загуби свеста за својата зависност од Бога, штом ќе се понадева во својата сила, секако ќе падне. Човекот се судира со непријател кој е многу посилен од него... Нам ни е невозможно со своја сила да опстанеме во овој судир; сè што го одвојува нашиот ум од Бога, сè што нè наведува да се издигнуваме себеси или да се потпираме на самите себе, сигурно го подготвува патот за наша пропаст. Целта на Библијата е да ни влее недоверба во човечката сила и да нè поттикне да се потпираме на божествената сила.

Нашиот небесен Татко не ги испратил ангелите од небото за да им зборуваат на луѓето за спасението. Тој ни ги открил драгоцените вистини на Својата Реч, ја всадил вистината во нашето срце за да им ја објавуваме на оние кои сè уште се во темнина. Доколку навистина сме ги вкусиле драгоцените дарови кои Бог ни ги понудил во Своите ветувања, тоа знаење треба да им го пренесеме на ближните...

Секој од нас поединечно треба да работи во согласност со големата одговорност положена на неговите рамена. Ние треба да вложуваме неуморни напори, и тактичност, и ревност во ова дело и да преземеме одговорност, свесни за опасноста во која се наоѓаат нашите соседи и пријатели. Ние треба да работиме како што работел Христос. Треба да ја претставуваме вистината каква што е во Исуса, така што крвта на нашите ближни нема да биде на нашите раце.

Истовремено, треба да бидеме свесни за целосната зависност од Бога и да се потпираме на Него, знаејќи дека ништо не можеме да правиме без Неговата благодат и рака помошничка. Павле може да сади, Аполос може да полева, но само Бог може да направи да расте.

Нашата должност, нашата сигурност, нашата среќа и нашата

корисност, па и нашето спасение, сето тоа го повикува секого од нас да вложува најголема трудољубивост за да ја обезбедиме Христовата благодат.

Саботиа, 11 јуни 2022

ЖЕТВА

„Во идните векови да го прикаже преголемото богатство на Својата благодат, според Својата добрина кон нас во Исуса Христа“ (Ефесјаните 2,7).

Секој оној што ќе дозволи низ неговото срце и живот да потече река на Божји благослови кон другите, и самиот ќе биде богато награден...

Христовата благодат во душата развива карактерни особини спротивни на себичноста – особини кои ќе го очистат, облагородат и збогатат неговиот живот. Љубезните дела, направени во тајност, цврсто ќе ги поврзат срцата и ќе ги привлечат кон срцето на Оној од кој потекнува секоја благородна побуда. Малите вниманија, малите дела на љубов кои ги шириме, исто така незабележано и тивко како што мирисот незабележано и тивко се шири од цвеќето – од тоа зависи најголемиот дел на благослови и среќа во животот. На крај ќе се констатира дека самооткажувањето поради доброто на другите и среќата на другите, иако не се цени многу на овој свет, се признава на небото како доказ на нашето единство со Него – Царот на славата – Кој бил богат и поради нас станал сиромав.

Делата на љубезност можат да бидат направени во тајност, но нивното влијание на карактерот на оној кој ги прави не може да се скрие. Ако со цело срце се заинтересираме да работиме како Христови следбеници, нашето срце тесно ќе се поврзе со Бога и делувајќи на нашето срце, Божјиот Дух, како одговор на божествениот допир, ќе воспостави света хармонија во душата.

Оној, кој дава дополнителни таленти на оние кои мудро ги користеле доверените дарови, задоволен е што може да ја признае службата на Својот народ. Оние кои настојувале да го развијат и усовршат својот христијански карактер, вложувајќи ја секоја своја способност во добри дела, ќе го жнеат во идниот свет она што го

посеале. Делото што го започнале на овој свет, ќе го доживее своето целосно остварување во оној повозвишен и посвет живот кој ќе трае цела вечност.

Оној Кој е богат за сите кои Го довикуваат, рекол: „Дајте и ќе ви се даде...“ Секоја жртва направена во неговата служба ќе биде наградена според „преголемото богатство на Неговата благодат.“

Саботиа, 18 јуни 2022

СВЕТОТ ЧЕКА

„Зашто сè е ова поради вас, та благодатта – што се зголемила со посредство на мнозина, да направи да биде изобилна благодарноста за Божјата слава“ (2. Коринтјаните 4,15).

Црквата е орудие што Бог го основал поради спасување на луѓето. Таа е организирана да служи и нејзината мисија е да го објави евангелието на светот. Од самиот почеток, Бог сакал преку Својата црква да му ги прикаже на светот Своето богатство и Своето изобилство. Верниците на црквата, кои Тој ги повикал од темнината кон Својата чудна светлина, треба да ја покажат Неговата слава. Црквата е ризница на богатство на Христовата благодат и преку неа ќе се покаже конечната раскош на Божјата љубов...

Црквата е Божја тврдина која Тој ја чува во овој свет... Во текот на вековите на духовната темнина, Божјата црква бил град сосидан на врв на гора. Во текот на повеќе генерации, чистите небесни доктрини се развивале во нејзините гради. Ослабена и несовершена како што навидум изгледа, Црквата е единствен објект на кој Бог му го посветува Своето најголемо внимание. Таа е сцена на Неговата благодат, на која Бог ужива да ја прикажува Својата моќ на преобразување на срцето.

Како што зраците на сонцето продираат и до најдалечните катчиња на глобусот, така според Божјиот план, светлината на евангелието треба да допре до секоја душа на Земјата... Во ова наше време, кога непријателот повеќе од кога и да е се труди да го зароби умот на мажите и жените, ние треба да работиме со посветена ревност. Треба трудољубиво и несобично да ја објавуваме последната вест на милост во големите градови – на патиштата и меѓу оградите. Треба да им ја упатуваме на сите општествени слоеви. Додека ра-

ботиме, ќе се сретнуваме со различни националности. Ниту една не смее да остане неопомената. Исус е божествен дар за целиот свет – не само на повисоките општествени слоеви, не само на една националност, а на штета на сите останати. Неговата спасоносна вест треба да го опфати целиот свет. Секој што сака, може да пие од водата на животот. Светот чека да ја слушне веста на вистината за сегашното време.

Сабота, 25 јуни 2022

ХРИСТОС ЧЕКА

„И ќе се проповеда ова евангелие за царството по цел свет, за сведоштво на сите народи. И тогаш ќе дојде крајот“ (Матеј 24,24).

Од почеток до крај, Христовото евангелие е евангелие за спасоносната благодат. Тоа е значајна и моќна идеја. Таа ќе биде помош на оние кои се во неволја, светлина на оние кои се слепи за вистината, водич на душите кои го бараат вистинскиот темел. Вечното спасение ѝ стои на располагање на секоја душа. Христос чека и копнее да даде простување, да ја понуди бесплатно понудената благодат. Тој набљудува и чека, велејќи ни исто како на слепиот човек на вратите на Ерихон: „Што сакаш да направам за тебе? Јас ќе ги очистам твоите гревови, Јас ќе те измијам со Својата крв!“

На сите животни патеки има души кои треба да се спасат. Тие како слепи талкаат во темнината. Дајте им светлина и Бог ќе ве благослови како Свои соработници! Нам ни е потребно со многу поголема сериозност да пристапиме кон Христовото дело. Свечената вест на вистината мора да се објави со таква ревност, што и неверниците ќе бидат убедени дека Бог учествува во нашите напори, дека Семоќниот е жив извор на нашата сила. Секој христијанин има предност не само да го очекува Христовото доаѓање, туку и да го забрза доаѓањето на нашиот Господ. Кога сите кои се нарекуваат со Неговото име би донесувале род на Негова слава, колку бргу цел свет би бил посеан со семето на евангелието! Многу бргу би созрела и последната жетва и Христос би дошол да го собере драгоценото зрно.

Дојдено е време преку Божјите гласници да се отвори Божјата книга пред светот. Вистината, содржана во првата, втората и тре-

тата евангелска порака мора да му се објави на секое племе, јазик, колено и народ; таа мора да ја растера темнината на секој континент, да се прошири на сите острови во морињата. Ова дело не смее веќе да се одложува.

Нашата лозинка треба да биде: напред, напред, напред! Небесните ангели ќе одат пред нас да ни го подготват патот. Нашата одговорност за далечните подрачја никако не смее да се запостави сè додека цела Земја не биде осветлена со Господовата слава!

Градиво за саботна школа
За подобра саботна школа
2/2022

Излегува тримесечно:

Издава:

Одделение за саботна школа
Христијанска адвентистичка
црква во Р. Македонија

Превел:

Мелита Томовска

Одговара:

Томе Трајков

За интерна употреба